

Nepodopisani se dopisi ne tiskaju. Pripreman se pisma, oglašiti itd. likovna po običnom cijeniku ili po dogovoru. Isto tako je za putnike. Navedi se šalje postarškom naslovom (osobno dostaje) na administraciju "Naša Slova". Ime prezime i najbliža pošta valja točno naznačiti.

Komu list nedodjele na vrijeme, neka to javi odgovarajućim u odgovarajućem planu, za koje se ne plaća poštarine, ako se izvane napiše: "Reklamacija".

NAŠA SLOVA

Izdat svakog četvrtka na cijelom aziku.

Dopisi se vraćaju ako se nećakaju.

Nablijezavani listovi se neprimaju. Predplata u poštarnicu stoji 20 for., za seljake 25 for. na godinu. Razmjerno fer 2 1/2 i 1 za polgodina. Izvana ceteris vias poštarnice.

Na malo jedan broj 5 novč.

Uredništvo i administracija na seoske u Via Farasta br. 14.

Poučni, gospodarski i politički list.

Sigurno raziti naša stvari, a osobe sve pokrvari. Nar. post.

Umorstvo u Lošinj.

Primače se eto svomu koncu treći čedan, odakle bijaše počinjen u nekoj pitomom Lošinj u znan zločin. Da nam je bilo pisati ove redke odmah pod prvim utiskom zbog onog groznog čina, bili bismo morali amakati naše pero u najotrovniju suč, a da uzmognemo dati primjerenog izraza ogorčenom čuvstvu našem i svakog poštenog čovjeka. Danas, nakon sedamnaest dana, možemo pisati nešto hladnije, premda nam se još koža ježi i živci razdražuju i na samu pomisao na onaj strahoviti događaj. Ali nam valja ipak suspregnuti našu ogorčenost i uzbuđenost, da nedamo povoda zaplieni i da nam se ne kaže bilo s koje strane, da vlada s nama strast, i da je u nama srce nadvladalo razum.

Povod strašnomu zločinu od dne 2. augusta dala je nečuvena hrvatska pjesma. Tako su glasile prve vesti iz Lošinja, ali u istinu tomu nije tako. Dublje, mnogo dublje valja tražiti povod zvičerskomu zločinu, što ga počinise obični panduri u Lošinj, koji su zvani, da bdiju nad mirom i redom i da zaprieče svako nedjelo. A tko da ne vjeruje tomu? Onaj, kojemu nisu poznati prostački izgredi i divljačke navale na hrvatsko-slovenske zastupnike u Poreču u i izvan sabora; onaj, koji nezna za nečuveno barbarstvo, počinjeno na istih zastupnicima u Piranu, kad im je bilo bježati sa prtljagom na ramenih usried bjesneć bure, u ljutoj zimi, progurjeni kamenjem od niranke „Signorie“: onaj, koji nije ništa čuo o zlostavljanju naših svećenika, učitelja i drugih rodoljuba u Poreču, Pazinu, Koprnu, Buzetu itd. itd.; onaj, komu nisu poznati glasoviti izbori posljednjih desetak godina, objavljeni u Poreču, Vrsaru, Vodnjanu, Šanvičenti, Oprtlju, Vižinadi itd. itd.; onaj, koji nezna za povjestna uništenja hrvatskih suducijara u Poreču i Vodnjanu; onaj, koji ništa nezna o najnovijih izgredih i o krvoproliću u Lovranu i u Mošćenicah.

Ovakvih i sličnih nedjela talijanaške gospode u Istri dalo bi se nabrojiti čitavu kronicu. Na toga nam ne treba, jer je sve to poznato svakomu, koji se iole zanima za našu javnu odnošaje u Istri.

Svim ovim junačtvom naših narodnih protivnika treba tražiti izvor s jedne strane u preziru i mržnji na sve, što je hrvatsko-slovensko u Istri, a druge pako strane u tom, što oni misle ili su uvjereni, da im je prosto počiniti i najveći zločin proti Hrvatima i Slovincima.

Nevina hrvatska pjesma, što ju je pjevućakao pred samu smrt nesretni naš mladić u Lošinj, nije dala povoda običnim stražarom, da ga zvičerski umore, već ona bijaše samo izlika, da se na njemu izvede krycolomni čin.

Ali o samom zločinu neće nam se dnlje, jer se stvar nalazi u rukavi sudca iztražitelja, koji će bez dvojbe ustanoviti jur poznate činjenice, i jer će biti jošte prigoda, da se o tom

progovori na ovom i na drugom važnijem mjestu.

Ovdje želimo jošte istaknuti, kako je svim našim jačom i nevoljam tražiti uzroke u tužnih odnošajih, koji vladaju u Primorju u obće, napose pako u našoj sirotici Istri. Ti odnošaji poznati su dostatno središnjoj vladi u Beču, — kojoj bijaše i najnoviji zločin u Lošinj prbroćen — i ona je dužna, ne samo zbog svojih preko 400 hiljada najvjernijih državljana, nego i radi državnih interesa, da se ti odnošaji sa temelja promjene.

Naši narodni protivnici ubijali su nas i morili duševno, dok smo čamili u tmni neznanstva i neukosti, a sad, kad smo se stali buditi, kad smo počeli tražiti, da se vrši pravda i pravica, sad su se latili smrtonosnog oružja, komu je pao žrtvom nesretni naš Oktavijan.

Radi te narodne žrtve nesimjemo zdvajati niti klonuti duhom, već dapače podvojenimi silami neka svatko vrši svoje narodno poslanstvo. Narodnu žrtvu osvetiti ćemo najbolje, ako svi složno uzradimo za moralni i materijalni boljask našega puka u Istri. Njegova nevino prolivena krv neka nas neprestano bodri na rad, na požrtvovnost i uztrajnost u borbi za slobodu i jedinstvo našega naroda.

Dopisi.

Nerezine 15. augusta 1896. Javljamo vam se opet jednom iz ove zabite obdine, koja broji 2000 duša, da se čitatelji „Naše Slova“ uvjere, kako s namu nepravde upravljaju naši obični poglavari. Mi svi, muško i žensko, staro i mlado, govorimo našim milozvučnim jezikom, kojim su govorili i naši predjci, koji su došli iz Hrvatske i Dalmacije u ovu občinu; a da je to tako, pokazuju nam skoro sva prezimena, kao na primjer Zorović, Sokolić, Rukonić, Žuldić, Matković, Grbac, Grubičić, Irković, Kremenčić, Bogović itd. Ali neznamo, kojim je vjetrovom došao po našu nesreću amo otac našeg glavaara, koji je sve svoje bogatstvo donesao u jednom rubcu, kako obično dolaze tudjinci u naša mjesta i nastanio se u Osoru. Njegov sin po zanatu ribar, kasnije postao meštari i upravitelj biskupova dobra na Unijah, a najposlije evo 12 godina vidimo ga načelnikom naše obdine. Kroz ovo vrijeme, što je među nami, stekao si je liepu imovinu, buduć je radiša, za to čast mu, radišu i Bog pomaže. On, premda načelnik, ne stidi se ovce i krave na pašu peljat; sad ribari, sad trguje, a do potrebe, kako ovdje kažu, ne sramuje se ni fakinat, što je sve liepo i hvale vrijedno. Nu mi mu zamjeramo, da osako nepravdno radi proti našem materinskom jeziku, to jest, da je zanečeni Talijan, pa tako nezahvalan onomu puku, koji ga je uzdigao do prve građanske časti, i kojemu treba da zahvali svoje bogatstvo. Njemu, reč bi, da se sada tresse načelnika sticla, a to predvidijaju naš šijor Jure, i k tomu, da bi on bio zadnji Osorani načelnik, a što bi bilo jako slabo za Osorane, predložio je, da se podijele prije običinskih izbora občinska dobra tako zvana komukada. Nu to je žalostno, da naš šijor Jure ina za sebe istih Nerezincana, koji mu se klanaju i koji ga pomažu, čim škodo sebi i svojim mještanom; za to sramota ih izjila. Da laglje šijor Jure sa svojimi prilivateljima postigne svoj cilj, ustrojio je pred dvije godine zlosretnu Legiu, s kojom su zaveli

ovaj mirni puk za neko vrijeme; ali mnogi i mnogi uvidjeli su, kako su njihova obdina neistinita, te neče da više plaćaju godišnji prinos za „Legiu“, a tim je ona propala kad nas, za to o njoj ne vriedi govoriti. Ali redimo štogod o hrvatskoj pučkoj školi u Nerezinah, koja je šarenjakon trun u oku. Kad je pohodio zemaljski kapetan Campiellii ova mjesta, prije nego li je prekorao prag školske zgrade, divio joj se, pa zapitao prisutne: ako je u istoj hrvatska i talijanska škola? Na odgovor, da je, stavio se predikat, da je suvišna u Nerezinah dvojezična škola, da bi bilo korisnije djecu podučavati u materinskom jeziku, a zadnja leta moglo bi ih se podučavati i u talijanskom, buduć da im je od potrebe. Nadajlje, da je pred malo jedan učitelj za hrvatsku, a učiteljca za talijansku školu na toliki broj djece, pa tako je nemoguće, da bude u školi napredka, kad djeca imaju samo pol dana školu. Kod jedne škole, dakako hrvatske, mogla bi se postići i treća učiteljska, ali u takovom neredu to nije moguće; jer, zapita li na dostatni broj djece učitelj hrvatske škole u pomoć drugoga učitelja, to isto može učiniti poslije tri godine i talijanska učiteljca, a pokrajina nema tolika učitelja. Gospodine načelnice Salata, je li da vam nije bio po volji ovaj govor zemaljskoga kapetana? A vi gospodine Dinko A. Zorović, anzione, niste li potvrdili rieči presvjetloga, kad mu rekoste: „Ilustrissimo, sono caprizzi!“ Naš pako kotarski poglavar gospodin Irman Zuech, da izpriča slabi napredak u talijanskoj školi, rekao je: „La maestra è una nullità“. Nije, poglaviti, učiteljca ništa nre, jer je usposobljena, imala je pravo na kvinkvenjije, ali ju progonošice, jer da slabo potajljunče hrvatsku djecu, a kako da djeca napreduju, kad ih se podučava u jeziku, kojeg ne čuju u svojoj kući ni u bližnjih mjestih? Istina je, da vi, potalijančena gospodo, imate občinu u svojim rukah, pa zato se i na čudimo sjednici mjestnog školskog vieća od 25. julija t. g. Vi u toj vašoj talijanskoj skupštini vidjeli ste: da odobrite jedinoga natjecatelja za osorsku školu. Nama je deveta brigda, da je za Osor učitelj Furjan iz Crvinjana. Jadrnik ovaj misliti će, da je Osor građ. a kakav građ, kad ima samo 200 duša. Misliti će, da je to čisto talijanski građ, ali kad mu dođu u školu Trifanici i mnogi iz samoga Osora, uviditi će, da ste ga prevarili, te će vas u zadnji ostavi, moleć se Bogu: od osorske febre, oslobodi me Gospodine! Sazvali ste sjednicu i da protestirate proti uvadjanju hrvatskoga jezika u osorskoj školi, što ga viša oblast zahtjeva u natjecanju, i to vam bijaše druga točka dnevnoga reda; a braniti

U nadi, da ćete naći podpore i pomoći, pozvali ste veleč. gospodina župnika Lusinu. Dobro je učinio, ne odavaz se vašemu pozivu. Naš vriedni i dični župnik pozna vrlo dobro osorski položaj; on povjeda svomu stadu hrvatski, podjeljuje sv. sakramente, uči vjeronauk samo hrvatski, pa čete, da se on iznevjeri svomu svetomu zvanju; čete, da on potvrdi ono, što se bez smrtnoga grieha učiniti ne može. Oblast zahtjeva učiti u osorskoj školi hrvatski jezik; to je njemu bilo dosta, a tim, što nije došao, pokazao je, da ste, gospodo, na krivom putu. Zanimiva bijaše i treća točka dnevnoga reda: da se naime u Nerezinah talijanskoj školi dade mjesto učiteljaice ravnanjici učitelji, što je dosad bio učitelj hrvatske škole. Pitamo gospodina predsjednika, neka proglasi broj učitelja hrvatske škole, stavljenih iz odličaka učitelja Petrino, i koliki broj je tada imala talijanska učiteljca, pak čemo vidjeti, imade li prava on, za zahtjevati. Lahko je idi od kuće do kuće, zavajdati mirno pučanstvo i tražiti svaku prigodu, da se prišli, neka roditelji upišu djecu u talijansku školu. Sada je hrvatska škola bez svoga učitelja, a stavimo, da nam sta-

rija oblast pošalje vriednoga učitelja, uvjereni smo, da će se dogoditi, kako se je već dogodilo počinjom Petrino, da kad je nastupio službu u Nerezinah, našao je osmero djece, a iz svoga odlaska pustio je preko 120 učenika. Točka ova i sve ostale predložene točke bijahu odabavljenjem primljene od mjestnog školskog vieća, a i potvrđene u nepodpunoj sjednici občinskoga vieća od 28. prošlog julija, buduć naš šijor Jure imade takovu većinu u občinom zastupstvu, koja se znađe dignut i poklonit glavom. Nu ipak našla su se dvojica, koji su se tomu protivili, za to čast njim, a to su naši rodoljubi Anton Sokolić i Anton Rukonić, občinski savjetnici, i njim se je pridružio gospodin Nikolo Salatić, asizian iz sv. Jakova. Ovomu moramo da javno zahvalimo, što nas je branio od nepravde. To mu služi za čast i diku, tim je bo pokazao, da ljubi mir i red i dobro svoje obdine; da neče biti dinikom velike nepravice, što se čini jeziku ovoga pučanstva. Bog te poživio, dični glavaru, pak ako nisi dobio ostale tvoje občinske drugove u broju, predobio si ih u razboru.

Ovo sve dajemo na javnost, a da bi se stara oblast za nas zauzela, neka bi prepričila, da nam naši protivnici ne unište ono, što nam je iz svete vjere najmilije, naš materinski jezik. Za danas dosta, a s vašom dozvolom drugi put o čem drugom. (Samo izvolite. Op. uređ.)

Rapořani.

Opetlija polovicom augusta 1896. Nevalja paziti na sredstva, kojimi se radi, nego samo na to, da se postigne ono, što se hoće — to je rekao talijanski zastupnik Bartoli prigodom skupštine talijanskog političkog društva Istre u Malom Lošinj. I zbija, već se sve čini, kao da se u Liburniji sprema nekakav prevrat. Nervozno naprezanje i paklenko biesnilo onog Jorkovog „Mazala“ i židovskog „Piccola“, te domaće našeg skota i inih varalica i zavodnika nenog se čestitog našeg pučanstva, kao da je već započelo svoje razoravajuće djelovanje u duhu onoga govora, što no ga izreče spomenuti zastupnik. Talijanska domaći izrodni i društva sa sačicom golih i gladnih amo dotepenih tudjaka Talijana i Švaba i ovdšnjih prodanaca, kojim je majka — istarska Hrvatica — na mnora kano jedinu bostinu ostavila toliko prezreni, ali riložvućni i sladak jezik hrvatski — otvara proždrljiva i bjesneća usta, da u nerasetno svoje grlo po Bartoli-evom receptu strpe krasnu ovu našu hrvatsku Liburniju, a napose drevnu našu Opatiju. To lahko svatko uvidi, tim brže mi, koji budao pratimo kolik politički, toli kulturni razvitak našega naroda i koji vršimo lih svetu kršćansku dužnost, kad otvoreno i pošno, bez svakog obješnjanja i varanja nastojimo nenog našeg kmeta o-lololiti i sljeparskih i lihvarskih pandza gospode Talijana sa zapadne obale Istre i njihovih plaćenika po Liburniji, koji imaju načelo — kako među sobom sami po Lovranu govore — zaduziti kod sebe i osiromasti seosko (vanjsko) pučanstvo, da ovo na taj način postane njihovim robom (šavon), da ga u njegovom neznanju na najpošteniji način usmognu izrabljivati u svoje nečiste svrhe. O svemu tomu pružaju nam baš krasnu sliku netom svršeni občinski izbori u Lovranu i poznati izgredi u Mošćenicah, koji su vedim dijelom plod bezdušne agitacije trojice talijanskih podanika!

O nesretni moji kamljaci, neslušajte više glas tih zahtih neprijetelja našega roda i jezika, neslušajte onih, koji samo himbom i provorom, lažju i Judinim novcem dolaze, da nas duševno i tjelesno unište. Neslušajte onih podlih i gnušnih lažih, što ih ti prodani, beznačajni prodanci šire među vami! — Oni, dok smo mi Hrvati i Slovinci istarski još spavali

tvrdi sam, dok smo bili sljepo oruđe u rekulju bježućih gospodara. dok su mirno mogli prizitati na talijanski Istru — imali su u rukoh sukno i skare, pak nisu marili za te, narode, nisu ti dali tvojih škola, nego su te pustili, da u crnom neznanju, u kojem si žalibog u mnogim strah-nah danas, provadjaš kukavni ovaj život. — Danas je hvata Bogu nešto bolje, jer nas počelo sunce grijati, pak nećemo više da budemo tuđi robovi; makar digle samradne talijanske novine nebo i pakao proti nam, koji smo primili na što zadržati uzvišena poslanstva, da ta narode, obavještimo, da te naučimo uztrajati u svetolj borbi za postignute narodnih škola, da te učimo njegovati, braniti i rabiti svoj hrvatski materinji jezik u svih c. k. uređih i občinah, jer to je glavni jezik ove zemlje, kojim govori preko 200 tisuća istarskih Hrvata i Slovenaca, dočim na govori talijanskim jezikom niti 100 tisuća stanovnika, dakle je za preko od polovice manje Talijana, kojim mi ništa ne oduzimljemo. Mi tražimo samo ono, što je u državnih temeljnih zakonih utvrđeno, naime, da bude naš hrvatski jezik, jezik ogromne većine pučanstva, u svemu ravnopravan, jednaka talijanskomu, koji se danas nepravdno svuda šepiri, kao da smo u Italiji, da budemo i pred zakonom svi jednaki.

Eto, narode, to hoće i traža Hrvati i Slovenci istarski, koji bi te htjeli tobož — kako te Talijani objašnjaju i varaju — prodati pod Hrvatsku! Ti nećuješ, narode poklika: „Viva V Italia!“ „Viva Bersalieri!“ „Viva de Umberto!“ „Viva Moceni!“ koji su na puna pluća, dosad nezakazano, vikali na onoj drugoj strani Istre, u onih gradčiću, u kojih stanuju oni Talijani, koji te sada po naših domaćih odmetnicah i izrodih smučuju i nekaju protiv pravim sinovom ove zemlje, koji rade za dobrobit svoga naroda, iz koga su nikli. Ti neznas za gostbe i zabave, koje su talijanskim podanikom pripravljala porečka gospoda. Neznas li, da je zloglasni Imbriani, zastupnik u talijanskom parlamentu u Rimu, ohrabren valjda „pobjedom“ kod Visa i najnovijom u Africi, rekao, da Italija ne smije dotle mirovati, dok Jadransko more sa našim Kvarnerom nepostane talijanskim zaljevom (To znači, da naša Istra i Dalmacija moraju postati italiskim pokrajinama). Zvasta liepi račun... al bez oštara! A u ovom slučaju smo mi Hrvati i Slovenci oštari, koji smo po primjeru svojih starijih sa ostalimi narodi monarkije pripravili proslje i zadnju kapljicu krvi za prejšnjovladajućim dom Habsburgovaca i za drugu evu našu roduu grudu...

„Altroké“ ča j neki „barkarioli“ v Opatije na „Portici“ rekali, da bimo mi otebi znet s pristolja pravetelja našega cesara, pak stavit nekoga hrvatskega — zač da na svoje kući obešamo hrvatsku „banderu“! To smo tako čuli povedati. Pak ča presvetli naš cesar i kralj ne zapoveda s hrvatskom „banderu“? Ča ni ona častna i slavna, kada su papi i kralji on narod, ki se j' pod njim borili, prozvali „zidom kršćanstva“? Pak najzad, to ni „senja“ od kraljevine Hrvatske, leh od istarskega hrvatskega plemena li narodnosti, zač ni na njoj grba li „stemi“. Ljudi božji ne govorište, kada neznate šta govorište, zač tako se mora va nepirliku prit, pak ne znat zač ni kako! Tako ljudi — soili v glavu!

Dakle, naši se zeleni „barkarioli“ (osim častnih iznimaka) u veliko vesele uspjehu izbora u Lovranu. Tamo je od blizu 500 birača III. izbornog tijela glasovalo svih skupa oko 190, a ostatak, njih 310, ostali su kod kuće, jer su bijezali pred „lovranskimi Talijani“, koji su im se smrću grozili, ako dođu glasovat. Pustimo li sve drugo na stran, a uvažimo li lih ovu okolnost, može li im se priznati, da su pobjedili? Ne, nego radije, da su pobjesnili. Ali mi govorimo o izboru u Lovranu, a moramo kazati i nešto iz Opatije! Dakle, eva nas kod stvari! Kao što imaju Lovranaci u svojoj sredini talijanskih podanika-agitatori, tako imamo i mi ovdje magjarskih, te se, po bjesnosnućem vrto-glavanju istih i naših protivnika u obće, može predvidjeti, da će i u našoj obćini za budućih izbora doći do ljutog okrcaja između hrvatske i magjarsko-njemačko-kraljevske stranke. Neka! Mi ćemo se uvijek rado upustiti u otvoreni i pošteni izbornu borbu sa njihovimi generalni bez vojske, koji će za vrijeme izbora oblietati, varati, klevetati, plaćati, a kad tamo — ni sami ne dade znati zašto, jer jadinici neznaju ni da su živi, a ipak hoće, da nam nauk diele, da sa nami politiku vode! Poznati delija baron „Fugera“ „Šiška-batice“, „Prca“, „Kresnik“ i još dva tri — to su vam ti „nejerali“, ki brez „talijanskega“

„fala“ neznaju svojga imena ni pročitat, a kako li napisat.

S timi se nemože ništa pametnoga opraviti. Mi se zaista čudimo, kako se na sljepo naši lojari, koji su naza sve nepoznavaju okolnostih, bar deset puta pametniji od njih, puste voditi za nos od takovih delija! Osim spomenutih imade mo ovdje tri šna političara u kiljah (bra-nih) — tri velike „šignore“, koje kraj svih svojih hiljadah, ne vide dalje od svog „orlovskog“ nosa. Itini za volja moramo naglasiti, da to i same uviđaju, kad vele: „mi smo trudet, za nas ni politika“, „mi smo kako smo i dosada bili“ — a osuamo im je neki Block sagradio veliku palaču, koju uvijek izazivno ogledavaju zato, jer je na njoj napisano: „Casino“. „Lea-cereia“. Pak da su kako su i do sada bili! Razjasnite nam malko, zašto volite kazati „bun jorno“, „buna šera“, nego dobar dan, dobar večer? Zašto volite jedan kazin... nego pravu našu domaću čitaonicu? Zašto je neka od njih — kako nam pripovjeda ju, a neznamo koliko je na tom istine — išta na Lovrančinu onako bezdušno „varati i buniti onaj i onako zavedeni, inače čestiti puk“? — One pa sve to neće imati odgovora, jer ne rade po svojem uvjere-nju, nego, reč bi, da primaju savjeto od onih — koji su najmanje zvani, da se se pacaju u naše stranačke poslove.

(Konac sledi).

Franina i Jurina

Jur. Ova mane ma su dobre!
Fr. A ke?
Jur. Nikad nisam još takovah jil.
Fr. Ma ku široku, povedi no!
Jur. Kako mana su bile dobre.
Fr. Hođ spat i reci veđ jedanput, ke ča, kade?
Jur. A plovanova broskvi.
Fr. A kade si ih to jil?
Jur. Va onaj oštarije dole.
Fr. A va koji to?
Jur. Češ pratit v usta — sve bliš oteł znat.

Prigodom prve svete mise koju Svevišnjemu prikazao

Franjo Jurinčić Ivanov u Kastvu, dne 2. kolovoza 1896.

I.

Razigrajte se klatva sa turnova! Glasova svetih nek se pjesna lije. Da krai naš sav ko sunceom se ogrija, I svakog grudai dirne slava nova.

Vijeka četvrt jur se takav nije, Sa osomiva jur se glas zronova, Vijeka četvrt nebe srećna krova Da pod njim taku svetu slavu krije.

Veseli mi se sa brjehću gor! Što motriš bajnu glatčinu Kvarnera, Ti Kastav-grada! — Nek se tvoji dvori.

Vijencem kite, jer ti nuto vjera Tvoj ubra šna, što no sad uzori, Svevišnjeg stvorca da se vrši mjera.

II.

Red velji kano dublje Tihoraja U born otkad tisu mnu ljeta, Iz naručja te eto sad svijeta, U rodnom krugu svoga milog kroja.

Obaca naših gdje pjevna sveta Uzdigala se do nebeskog raja, Gdje naša tako, pored crkvo sjaja, Sa svetog milja duša bi uzjajeta.

Gle tebe tamo! — u svjedoke stare, Uz lije dobre jugu na vidoku, Pred ūke vršim što se sunceom žare.

Da prvu žrtvu Višnjem na visoku Prisošeš taj, ko poznadraže dara Što svijet smogne a u svome toku.

III.
Pozivio te gospodar vječnog neba, Svoj vijek kome ode ti da služi! Blagoslov svoj nek blagi tobi pruži, Ta sveta stvar, što za spas svima treba.
Pa moli za sve! — Nećeš da se tisi Nit otadžbina, treba v njoj tleba, Ta sveta stvar, što za spas svima treba, I ponajbolja sadu njemu razi.
I njojzi treba ljubav, pored krva Za grudu, ovu, za taj narod slati, Za drugom valja da se i on vrsia!
Od svijta krati žrtve naše mati, U bješdi i ti ruka budi čvrsta. Pa zdravo rode! — Za trud Bog ti plati! Spjevao Silvan.

Različite vjesti.

Za družbu sv. Cirila i Metoda u Istri pripisao nam je veleč. g. Josip Skalsky, kapelan u Graččcu 5. for. 70 novč., sakupljenih kod objeda manogaštog župnika u Sumbregu. — Gospodin Ivo Ivančić Sisački iz Zagreba poslao nam 1 for. — Gosp. Ivaničić Pava iz Barbana šalje nam 10 novč.
Rodjendan Njeg. Veličanstva. U ponedjeljak na večer t. j. u predvečerje rodjendan Njeg. Veličanstva cesara i kralja Frana Josipa I. prošla je najprije glavnimi ulicami našega grada vojnička glazba, a oko 8½ izšla su po gradu pod vođstvom veterana ovdješnje patriotične družtva sa dvjema glazbitu. Među timi družtvi našla se i dva slovenska t. j. „Delalako podporno družtvo“ sa zastavom i „Tržaško bratno in podporno družtvo“.

Na sam rodjendan bijaše u stolnoj crkvi sv. Justa svečana sv. misa uz veliku asistenciju, kojoj su prisustvovali predstojnici civilnih i vojnikih oblasti i mnoštvo pobožnoga puka, koj se je Svevišnjemu pomolio za zdravlje i dragocjeni život uzvišeg našeg cesara i kralja Frana Josipa I., kojega nam neka Svevišnjaj poživi do krajnje medje ljudske doba.

Ivan Kapistran Potočnik. Pišu nam iz Barbana dne 15. augusta: Tuznim srdcem moramo javiti prežalostnu vjest, da nam je nemila smrt dne 29. prošlog mjeseca pokosila u najljepšoj muževnoj dobi našeg obće obljubljenog župe — upravitelja i provizora kapitula, veleč. gosp. Ivana Kapistrana Potočnika.

Dan prije bio je još u službenom poslu u Vodjanu, gdje mu je i pozlilo, a drugi dan u jutro bijaše već predao svoju blagu i dobru dušu Gospodu, da ju sudi.

Svakoga, tko ga je poznao i šajim tole u doticaj dolazio, duboko je pretresa nadana vjest o njegovoj toli nagloj smrti, osobito prijatelji i župljani, koji su ga ljubili kao brata i kao oca svoga.
Neumljiva smrt upravo kao za okladu grabi nam eto ove godine mužave u najliepšoj njihovoj dobi, koji bi bili još na veliko korist tužnom i zopostavljenom hrvatskom narodu Istri.

Pokoju nik rodio se 15. oktobra 1857. u Grabanocu u Stajerskoj od kmetkih roditelja. — Nauke je svršio dielom u Mariboru, a dielom na Rieci, gdje ih je dovršio sa vrlo dobrim uspjehom u samostanu čč. od kapucina, kom zvanju sa i posvetio bio, te je službovao na Rieci i Karlobagu, gdje se je dovino za krato vrijeme poslje svog redjenja visokih častih u svom redu, i uz to još upravljao i jed nom župom više od 10 godina, dok ga nisu nekakve spletke i zavisti drugih sklonile, da stupi među svjetsko svedenstvo.

Biskupija porečka ga veselo prizvati i poslala za kapelana u Kanafan, nu ne za dugo, jer bje već 1. maja prošle godine nastupio služba kao župe-upravitelj i provizor kapitula sa velikim i tezkimi dužnostim u Barbani.

Radić kao crk. a neumoran kao mrav, radio je dan i noc, da uređi zamršeno i površno župne matice još nazad 50 godina zamarene, a uz to tekuci poslovi, skršili mu sila tako, da je postao žrtvom svoga zvanja.

Sam biskup ga je u velike cjenio rad njegovih riedkih umnih sposobnosti. U govora i pjevu bijaše vješt kao malo koji: hrvatskom, latinskom, njemačkom, slovenskom i talijanskom jeziku.

A takovi ljudi osobito za tužan hrvatski narod u Istri su velika blagodati. Sprovid mu bijaše dne 31. jujna, gdje se je vidilo koliko je bio cijenjen i ljubljen ne samo od svojih domaćeg puke, već i od svoje braće svedenika, kojih je bilo 12 na broju, da mu pokažu poslednju čast i da mu reku zadnji sa Bogom.

Ostavija iz seba razvijenu staricu majku, tri brata i jednu sestru.

Bog mu bio milostiv, a hrvatska zemlja lahka, koja je toli žarko ljubila! Imenovanje G. Antea Rebet, c. k. politički komisar, prijatelja na izbornoje ordješnjemu namjestičtvu, bijaše imenovan c. k. tajnikom kod tog namjestičtva.

Glavna skupština političkog družtva „Etnasat“. Ovim upozorjucim pozvano gđ. čimove i prijatelj našega političkega družtva, da će isto obdržavati svoju glavnu skupštinu (osetarak razpusteno) u nedjelju dne 30. avgusta. Početak u 9 sati u jutro. Skupštini će prisustvovati valja svi naši državni i zemaljski zastupnici Istre i Trsta.

Mlada mis: u Kastvu. Nedjelje dne 2. t. m. promisie u Kastvu častni gosp. Franko Jurinčić, sin ovdješnje česte građanske obitelji. Već cijeli čedan unapred najvjestivalo je svagdan oko podna sljubno zvenikanje sa mjestnoga toranja sv. Jelena svoj širokoj Kastvaščini riedku svečanost. U recenu nedjelju, ma da i nije vrijeme bilo baš najliepše, narvilo je: sviata več za rana u župnu crkvu, te istu dahkom napunilo, da nebi — što no riec — nizno prosa bilo na tla palo. A nije se toma ni malo čuditi, znaječ, da mlade mis ovdje jarve 25 godina bilo nije. — U 10 sata bijaše mladomisk procesionalno ureden u crkvu. Svačije oko upro se je u svečanu povorku, kojoj na čelu idjahu svečenic i bogoslovi, onda mladomisk pračan od našega starine velečastnoga g. dekana pa kumovi, roditelji i mnogobrojna rodbina i svojstni. Na taj prizor mnogo se srce ganulo: mnogo oko orosilo. Za ciele pako mis plivala je svačija duša u svetim i nabožnim mislama i sladkom čacanju. Osobito je pako u srce dirao govor veleč. oca Samuela, riečkoga kapucina, inače domoročca pravoga Kastvaca. Poslije miso srčano se narod po ulicama, kud je imao mirnu proći, da primi njegov prvi blagoslov. — Za podne sledila je u plesnoj dvorani „Narodnoga doma“ svečana gostba, li kako to narod zove „mladomiskin pi“, kome je prisustvovala množina pozvanika. U iskrenom veselju prolazile ure kao čašica nazdravica veleč. g. dekana i veleč. vrjednog načelnika Mirka Jelašića, zaredale nazdravice svačaru od raznih strana. Osobitim povlađivanjem primiješ bijaše govor velečastnoga zastupnika g. prof. Spinića, koji se je bavio izjavom častnoga mladomisknika, da ča vazda po svojih silah raditi, ne samo u vinogradu gospodnjem, nego također i u vinogradu narodnjem. Bilo je i raznih napitnica. Bačlostno se slušala deklamacija prigodne pjesme, koju je mladomiska posvetio njegov prijatelj Silvan. Veselje je dugo trajalo, ali se nije u milju i obilju zaboravilo na one, koji oskudjevuju i pomoći trebaju, tu se je premda nešto kasno, sakupila prilika svičica za „Družbu sveč.“ i za „Bratovščinu“.

Došla je napokom doba razstanka, te je svatnoga mladomisknika i njegove blažene roditelje svatko obavio živim željama, da im bude dugovječno sretno i čestito!

Boravak zastupnika Spinića u Karlovcu. Od tako pišu nam dne 16. t. m.: Ditni i vrti narodi zastupnik braće Hrvata i Slovenaca u Istri, prof. Vjekoslav Spiničić, boravio je dne 13. i 14. o. m. u našoj sredini, u družtvu svojih prijatelja i drugova: dr. Ivana Banjavčića, dr. Korničara, gradonačelnika Vrbanica i drugih. Svatko je od uz znao, tko se onih dana nalazi među nama. Svatko je želio da vidi tog muža i da ga pozdravi. Na večer prije nego je ostavio naš grad, po hitilo je mlado i staro pred staa dr. Korničara, da pozdravi ovog neustrasivog i neumornog borioca za hrvatski narod i njegovu pravu. Sakupivši se u podunpnu riedru i miru na statinje ljudi odjevismo radostni i iz dna srca dvie tri hrvatske pjesme. — Bakljade dođuše nje mo ali bijaše iskrenog oduševljenja. U ime građanstva pozdravi ga saalice gosp. Siročevića, a u stanu n. ima školske mladšci u Karlovcu jedan svečastišti građanin u Pragu. Jeitum i drugim zvalahi se naš dićni istarski Hrvat iztaknuvši, da mu je večno mila, što ga pozdravismo i što se nalazi u najrodoljubivijem gradu Hrvatske države, i da će i nadalje raditi i vršiti svoju svetnu dužnost, kako in je i do sada vršio. Pozdravljanju i usklikom: „Živio Spiničić“ ne bijaše kraja ni konca.

Dao Bog, te nam se izpunila želja, da bi ovdje dićnog muža mogli još mnogo puta pozdraviti u svojoj sredini. Živio! Kirilodanica.

Milodari za družbu sv. Cirila i Metoda, i za sirotu majku nesretnoga našega Ostromana Hrvatski listovi iz Hanovice i Dalmacije donasli su dnevno više kako pojedini, obitelji i družtva doprinisaju milodari za našu družbu; i za nesretnu djavu Ostromana povedom našeg umoratva njezinog sina Oktavija. Zainta plemenitje nemožemo se odužiti uspomena češćak pokojnika nego li tim, da njemu be

Zatvoreni radi političkih prekršaja. Mjesto redarstvo u Trstu povelo je prenehatinu kod raznih osoba, kojim se pripisuju nepoznatiji još politički zločini. Između njih zatvorilo je jučer i danas mjesto redarstvo petoricu, a govori se, da će ih još biti zatvorenih. Među zatvorenim se nalazi talijanskih državljanina, koji valjda misle, da njim je u Austriji sve dovoljeno pošto ih održavaju zidovsko-liberalni krugovi u svemu podupiru. Čim doznamo pobliže za nedjele, koje su ti junaci „della fedelissima“ počinili, obavjestiti ćemo naše čitatelje.

Gorički garibaldinci odsudjeni. Iz Gorice javljaju nam, da je tamožnji sud odsudio dne 19. t. m. četrnaest talijanskih mladića, koji su javno pjevali poznatu Garibaldi-ovu himnu, kojom se vrijeđa naša monarhija.

Talijanski listovi i njihovi zastupnici u carevinskom vijeću tvrditi će još da neima irredentista u našem Primorju. Tomu može vjerovati samo onaj, koji je gluhi, sliep i slabouman.

Razpušteno občinsko zastupstvo u Dekini. Doznajemo iz pisma pouzdana izvora, da bijaše razpušteno občinsko zastupstvo u Dolini i tamo poslan vladin komesar u osobi nekoga Niemca Ugovitzer-a. Pravi uzrok razpusta nije nam poznat, na već sada ne možemo zatajiti svoga začudjenja, što je poslan u čisto slovensku občinu Niemca za komesara.

Pratani na dar družbi sv. Cirila i Metode. Čestiti hrvatski radnik Jakovljević u Zagrebu darovao je prošloga čedna na sastanku Starčevićevog kluba — kad no se sastali milodari za našu družbu, a na počast uspomeni nekretno žrtve talijanskog biemila u Ločinju, dičnog Ostromana, jedini svoj prsten uz izjavu, da moramo biti pripravi sve žrtvovati narodu hrvatskomu. Premda najveći siromah, daruje družbi sve što ima, a to bijaše prsten, jer drugo nije imao. Sraka čest tolikoj požrtvornosti vele-vriednog Jakovljevića.

Iz Lupoglave (Gorenja vas) pišu nam dne 15. t. m. Poznata je tola naobraženu latinska rečenica: „de mortuis nihil nisi bene“ — o mrtvih ništa nego dobro. — Nje se drže u prosvjetljenom svijetu, ali zlobnim i fanatičnim talijansko-židovskim intrigantom, čini se, da nije poznata. Bezstranom vijeću iz Pazina, bljntavi „Giovine Pensiero“ i čifatski „Piccolo della Sera“ od 14. t. m., na najbezobrazniji način, koji se u potpunom smislu rieči zove: rugaba i grdaba, iznašaju pod naslovom „Morte di un agitatore croato“ naj-podlije klevete i najgnjusnije laži o blagopokojnom našem Rajku Revelante-u.

Do suza ganuti s gubitka takovog svećenika, koji je za života u svojoj skromnosti radio lili za spas duša povjerenoga mu stada i za sretniju budućnost drage mu rodne grude, do dna srca potreseni s gubitka takovog rodoljuba, kojemu je i kao takovom jedinim voličem u životu bilo sr. svanjenje — mi nemožemo, da se u žalostnom času obazremo na pojedine osvade tih talijanskih „macala“, već u ime kričanskog čuvstvovanja proti svemu, što je rečeno proti pokojniku i neposredno proti našoj narodnosti, prosvjedujemo naj-svečanije kao nemoralnom zadirivanju političkih smušenjaka okolo spomenutih lažopisa.

A Ti, dragi naš Rajko, snivaj mirno, snivaj sladko sanak vječni! Svevišnji, kojemu si bio posvetio ovozemno svoje živovanje, sveo Te u slavu kraljevstva svoga. Moli se Njemu i za one, koji ne daju ni u grubu mira zemskim ostanakom tvojim; moli ne i za razpetu nam majku domovinu!

Za spomenik dr. Antli Podreki dopri-niše nadalje gg.: Kucičić Fran, Trst for. 1, 50. B. Kešetar, Trst for. 1, dr. Fran Mandić, Trst for. 1, Ante Truden, Trst for. 1, Matko Mandić, Trst for. 1, M. Gršković, Trst for. 1, Bogdanović Ante, Trst for. 1, Kosović Lovro, Trst for. 1, vojni kurat Jaklić, Trst for. 1, dr. Otakar Rybar, Trst for. 1, Mančok Ivan, Trst for. 1, Štoka Josip sabranih među prijatelji pokojnikovini u Trstu 5 for., Čvar Jure, Beran 50 nvd., Jelačić Rajmond, Ber-seč 2 for., Pindulić Dinko, Montrilj for. 3, Vanik Josip, Krbone 3 for., Kirinčić pop Ante stariji, Dobruj 2 for., Spiničić Vjekoslav 3 for., dr. Josip Abram, Trst 2 for., Ivan Komur, Trst sabranih među pokojnikovini prijatelji 2 for., Pindulić Dinko, Montrilj 3 for., Rikard Katalinić Jeretov, Zadar 3 for., Vitez dr. Dinko, Krk 5 for., Miraković p'p Marko, Kornič 3 for., Baroković 1 for. — Plemeniti darovateljem srdačna hvala.

Slijedite plemeniti primjer. Prigodom smrti svojih roditelja, a na blaga njihovu uspomenu, braća Blankini pokloniše za-vodu javne dobrotvornosti u Staromgradu kruna 50; družbi sv. Cirila i Metode u Istri 50; ubožnim učenicom hrvatske pučke škole u Zadru 50; i Hrvatskom starinar-skom društvu u Kninu 50. Ovu svotu pri-mio je povjerenik družbe G. R. K. Jeretov, Cirilo-Methodijskom daru pridružio se i odgovorni urednik i izdavač Mate Mandić

Neoi mi, da N. noraše. Mlado glasilo medih podicervljenih katolika nemože od manje a da nemože u pet redaka bar deset laži. Ono nam pedmeće, da mi tražimo od njih: kamo spavaju i nuščaju propadati dole, dočim bi nam Slavonom imalo biti sve slobodno. Gdje, kada i koji je to rekao i tražio? Na svieško sa dokazi. Rađo primamo do saznanja, da nas zelena gospoda oko „L'Avicna“ uvrtiše među liberalce, jer se takovima sa ponosom priznajemo, ali naš liberalizam omiva se na najuzvišnijem nacela, što ga sviet priznaje, a to je: nečini drugomu ono, što nebiš rado ići. dočim su drže požidovljeni katolici što „L'Avicna“ barbarskog nacela, koje givai: „Tiljanom sea, a čarom nika. Mi se sa ogav-nošću odvraćamo od takove Vile nauke.

Talijanski pretelesnašednik na Cetinju. Napuljski princ Viktor Emanuel stigao je 16. o. m. j. poslije podne s kneževicom Danilom iz Bara sa Cetinje, da zaprosi roku kneginjice Jelene. Pošto je putovao „inocognito“, nije nigdje službeno pozdravljen, već je samo na Cetinju dočekan nepisanim vlad-jem pučanstva. Odsjevi u dvorcu kneževica Danila, pošao je za tim odavle u dvor-kneza Nikole, koji ga je dočekao sa svojimi dostoj-nicima i srdačno pozdravio. Kad primanja izkazao su princu vojničke počasti. Iza kneza primila je prince kneginja Milena sa kne-ginjcama i pratnjom. Na večer bio je obiteljaki objed, pri kojem su pjevane narodne pjesme i plesalo se kolo. Zaruke prince Viktora Ema-nuela s kneginjicom Jelenom oglasit će se službeno još ove nedjelje.

Družtva za poznavanje austrijskih na-rada. U Beču ustrojilo se je pred godinu dana društvo za poznavanje austrijskih naroda (Verein für österreichische Volks-kunde). Smjer društva je doista prekrasan i za austrijske odočaje profitičan, pa nam je to društvo tim simpatičnije; što stoji pod pokroviteljstvom prejasnoga na-vođode Ljudevita Viktora, a pod predaje-danjem poznatoga baruna Josipa Alexan-dra Helferta. Kako se djelokrug društva proteže na sve kraljevine i zemlje zasu-pane u carevinskom vijeću, to je veoma za željeti, da bi se i naših krajeva upi-salo članova i da bi se društvu pridružio gradiva sa bolje poznavanje našeg naroda, jer što smo među austr. narodima na našu štetu tako zapušteni, imademo u velike pripisati upravo tomu, da nas malo po-znavaju i krivo prosudjuju. — U kratkom vremenu od godine dana sabralo se je u rečenom društvu preko 1100 članova iz naj-otmenijih krugova i svih austrijskih zemalja. Računa se, da će za koju godinu društvo narasti na 10.000 članova, te se već ustrojava društveni muzej, u kojemu bi željeti bilo, da i naš narod bude dostojno zastupan. — Članarina iznosi na godinu samo 1 for. a za članove, koji žele dobiti i glasnik društva „Zeitschrift für österreichische Volkskunde“, koji krasno uređivan i ilustriran izlazi u mjesječnim avazim, na god. 3 for. Preporuča se osobito našim štitonicam, g. g. svećen-ikom i članovom učiteljstva, koji su naj-bolje u položaju pružiti društvu gradiva za glasnik i muzej. Perovodja društva je g. dr. Miho Haberlandl, poslovođja gosp. dr. Vilim Hein (Wien, Burgring br. 7), koji i hrvatske dopise primaja.

Marijivost pčela. Pčelari proračunaše, da 3,750.000 pčela treba da posjeti 62.000 cvietova detelje, dok prisaberu pol kilograma meda. Doista takova uztrajnosti, takove marljivosti neima u nijedne životinje, što u male pčelice!

Koliko imade novaca na svijetu? Na celom svijetu imade kovanog zlata za 17.913.125.000 franaka, srebrnoga novca 80.213.500.000 fran. Bankota u okruglom broju imade 13.179.355.000 fran. Najviše zlata i srebra imade u gotovini Franczka (9 milijarde kovnoga zlata i 9 i pol mili-jarde srebra), najviše papirnatoga novca imade po državah južne Amerike (oko 3 milijarde). Otrvno gusjenice. Veterinar Giraud upozoruje gospodare, da je opazio, da sve race, koje se hrane kupusovim lišćem, na ko-jom ima gusjenica kupusovog bielog leptira, već poslije nekoliko sati u strašnim mukama poginu. Uzrok smrti jest žestoka upala crieva.

Listnica uredništva. Gosp. L. P. u B. Priobitić čemo čim nam prostor dopusti; nezaboravite nas u buduće; Bivili! Gosp. I. Š. u P. Odgovoriti čemo Vam posebnim pismom. Gosp. I. M. u D. isto. Gosp. A. K. Hvala na vjestih; onaj do-stojanstvenik nedrž! Hata. Srdačan odzdrav!

Jayna zahvala. Dični slovenski rodoljub g. I. Kopal svečar u Gorici blagoizvolio je pokloniti Družbi sv. Cirila i Metode za Istru 12 zvezaka „Knjižnica za mladino“. Tomu Družbi Metodijskom daru pridružio se i

velećenjeni gospodin A. Gabariček tiškar u Gorici, koji je „družbu“ podario sa 15 zvezaka „Knjižnica za mladino“.

Nadalje velečastni gosp. F. Jedinak iz Svetog Križa (Zacretje) poklonio našoj „družbi“ 15 knjiga zanimivog i raznog štiva. Plemeniti darovateljima gg. I. Kopača, A. Gabaričeku te F. Jedinaku budi ovim izrečena najtoplija hvala. Daog Bog, te se i drugi imatelji našeg roda ugledali u nje. Samo napried za družbu! Volosko dne 15. agusta 1896.

V. Tomicić predjedatelj družbe.

25.000 gold. avstrijskoga Križa, ki so bili iztrebani že pred štirimi leti, našlo se je danes in čili so izplačani neki zelo ubožni vdovi, posredovanjam verišcijskega zavoda „Zoldan v Trstu, nasproti cerkvi Rosario. Kdor ima vrednostne latine, naj se naroči v lastnem svojem interesu pri Zoldan-u.

Akvizitora
za osiguranje proti požaru i na život za stalnu plaću prima kod nas vrlo dobro poznato i razgranjeno osiguranje naše državo. Ponude neka se šalju upravi našega lista pod naslovom: „Akvizitor“.

DROGERIJA
na debelo i drobno
G. B. ANGELI
TRST
Corso, Piazza della Loggia 1.
Otkrivana ispravna šopifov.

Velika zaloga ojaštih berr, lastni izdelok. Lak za kečje, z Anglijskega, iz Francje Nemške itd. Velika zaloga slik berr, (u tubetih) za slikarje, po ugodnih cenah. Lask za parkete in podc.

Mineralne vode
iz najboljih manah vrelcev kakor tudi romanjske kvepke za švepljanje itd.

Jayna zahvala.
Svoj rodbini, prijateljem i znancem, koji su za vrijeme teške bolesti našega miloga sina, odnosno brata, svaka i strica

Rajka Revelante-a
nastojali, da njegovu bol utješljivom riečju ublaže i napokon toli mnogobrojno izkazali milom, pokojniku posljednju čast, poprativ njegove smrtne ostanke do hladnoga groba, ovim se najtoplije zahvaljujemo.

Neizreciva hvala gg. liečnikom, koji su nastojali, da pokojnika prerezati smrti ugrabe. Osobita hvala prečastnom g. kanoniku P. Flegu, koji je mrtve ostanke do groba popratio; hvala najtoplija veleč. g. P. Pikuliću, koji nije mario za trud ni trošak, samo da sproved što ljepše izpadje; hvala mnogobrojnom svećenstvu, koje je u toli liepomi broju sprovelo prisustvovalo: hvala napokon običarom lindarskim, prijateljem iz Pazina i Opatije i svojoj drugoj stovanoj gospodi iz raznih strana. Bog platio svima!

Lupoglava, dne 15. agusta 1896.

Ivan Ribarić
svak
u ime oca, braće, sestara i nećaka pokojnikovih.

Jayna zahvala.
Raztuženim srcem nad netom zatvorenim grobom našeg pre-miloga sina, odnosno brata

Ivana Kapistrana Potočnika
župe-upravitelja i provizora kapitula barbarskog

zahvaljujemo se ovime javno svim i svakom, koji su nas prigodom smrti našeg sina, odnosno brata, bud kojim načinom nastojali, da nas tužne i razvilejene utješe i bar donekle preveliku bol ublaže. Napose budi hvala preč. g. Petru Mittonu, dekanu iz Vodnjanu, velečastnoj gg. svećenicima, Andriji Benigaru, Luki Kireu, Pravdoslavu Filipiču, Ivanu Cotelju, N. Klinaru, J. Megliču, C. Korbaru, J. Vrbki i vodnjanskim bogoslovom, kao što i stovanoj gospodi: Sebastijanu Malabotiču, občinskom načelniku, Vjekoslavu Kinkeli, učitelju i svim inim župljanom, koji su kod pogreba prisustvovali i time milom pokojniku zadnju počast izkazali.

Barban, dne 15. agusta 1896.

Juraj Antun Josip
brat
Vjekoslava, sestra
Marija ud. Potočnik majka.

Zastupništvo dvokolic „Swiss“ iz oružarne u Stearu imaju podizani u CORICI, na cestli Franca Josipa (Corse) br. 4 naproti kazališnoj kuzini

Vlastita radionica dvokolic „Mirija“, blazinah od Hec (Drathmatratzen), poprav-ljaonica dvokolic, šivačia strojeva, pušaka itd. nalazi se:

Nunaska ulica br. 14
Prodavaonica šivačih strojeva, streliva, pušaka i drugoga orudja nalazi se u Nunskoj ulici broj 14.
Za blagohotne naručbe preporučaju se

SAUNIG & DEKLEVA
Tiskara Delonc